

## POSTANOWIENIE

Dnia 8 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Janiszewska

w sprawie z powództwa S. sp. z o.o. w W.  
przeciwko K. D.  
o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 lipca 2020 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 28 listopada 2018 r., sygn. akt V ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2. zasądza od S. sp. z o.o. w W. na rzecz K. D. kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Powódka - spółka S. sp. z o.o. z siedzibą w W. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...), którym, wskutek apelacji pozwanego K. D., Sąd ten zmienił wyrok Sądu Okręgowego w ten sposób, że oddalił powództwo skarżące o pozbawienie wykonalności bliżej oznaczonego tytułu wykonawczego oraz rozstrzygnął o kosztach procesu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna to nadzwyczajny środek zaskarżenia o celu przede wszystkim publicznoprawnym. Celem tym jest zapewnienie jednolitości orzecznictwa oraz spójności i prawidłowości wykładni prawa. Realizacji powyższej funkcji służy uregulowana w art. 398<sup>9</sup> k.p.c. instytucja przysądu. Stosownie do tego unormowania Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Podejmowanie odrębnej decyzji w przedmiocie przyjęcia sprawy do rozpoznania ma również na celu realizację zasady szybkości postępowania oraz pozwala zaakcentować wysoce sformalizowany charakter postępowania przed Sądem Najwyższym, o czym świadczą określone wymagania konstrukcyjne skargi kasacyjnej.

Jako przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania skarżąca wskazała jej oczywistą zasadność. Oparcie wniosku na tej przesłance wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd II instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (post. Sądu Najwyższego z 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Do przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie wskazanej przyczyny kasacyjnej nie jest wystarczające samo kwalifikowane naruszenie prawa przez Sąd II instancji, gdyż w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. mowa jest o oczywistej zasadności skargi, a nie o trafności zarzutu. Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny zatem jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2019 r., I CSK 768/18)

Skarżąca upatrywała przyczyn oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w błędnej wykładni umowy wiążącej ją z pozwanym (zarzut naruszenia art. 65 § 1 i 2 k.c.), w nieodrzuceniu apelacji strony przeciwnej mimo zaistnienia podstaw do

takiego odrzucenia, a także w naruszeniu przez Sąd Apelacyjny przepisów postępowania przez „niewzięcie pod uwagę całości zebranego w sprawie materiału dowodowego w sytuacji, gdy Sąd drugiej instancji przyjął ustalenia Sądu pierwszej instancji za własne”.

Wbrew twierdzeniom skarżącej, dokonana przez Sąd Apelacyjny wykładnia umowy przedwstępnej nie świadczy o oczywistej zasadności skargi. W motywach zaskarżonego wyroku zostały przedstawione obszernie, wyczerpujące rozważania na temat sposobu rozumienia przedmiotowego kontraktu, a w szczególności postanowienia dotyczącego uzyskania przez powódkę odpowiednich pozwoleń. Trafne jest wskazanie skarżącej, że o zgodnym zamiarze stron i celu umowy (rozumianym w sposób przyjęty w wykładni art. 65 § 2 k.c.) można wnioskować także na podstawie czynności podejmowanych już po powstaniu zobowiązania. W spójnych wywodach Sądu II instancji uwzględniona jednak została nie tylko treść umowy, lecz także okoliczności prowadzące do zawierania kolejnych aneksów do niej oraz fakt odmowy zawarcia umowy przyrzeczonej, której termin został ustalony po uzyskaniu przez powódkę prawomocnej (ostatecznej) i wykonalnej decyzji o pozwoleniu na budowę centrum handlowo-usługowego.

Nie sposób zatem podzielić stanowiska skarżącej, że dokonana przez Sąd wykładnia umowy przedwstępnej ograniczyła się do literalnego odczytania jej § 4 ust. 1. Sama możliwość przedstawienia innej interpretacji, prowadzącej do odmiennych wniosków co do treści wiążącego strony stosunku prawnego, nie oznacza, że doszło do naruszenia art. 65 § 1 i 2 k.c., a tym bardziej nie uzasadnia twierdzenia skarżącej, iż ewentualna wadliwość stosowania prawa materialnego ma szczególny, oczywisty charakter, czym realizuje wskazaną przez powódkę przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z kolei co się tyczy podnoszonej przez skarżącą kwestii konieczności odrzucenia apelacji strony pozwanej, należy podkreślić, że cały wywód w tym przedmiocie został oparty na przesłance faktycznej nieodzwierciedlającej okoliczności sprawy. Pismo zawierające wyjaśnienia pozwanej co do zachowania terminu do wniesienia apelacji nadano bowiem 7 lipca 2017 r., a uzupełnienie tego pisma - 11 lipca 2017 r., co zostało uwidocznione na pieczęciach Poczty

Polskiej widniejących na kopertach przesyłek załączonych do akt sprawy. Tym samym zachowany został siedmiodniowy termin wyznaczony przez Sąd Apelacyjny w wezwaniu doręczonym pozwanemu 4 lipca 2017 r.; jedynie na marginesie wypada zauważyć, że nawet w razie uchybienia temu terminowi (co w okolicznościach sprawy nie miało miejsca) charakteru oraz skutków takiego uchybienia nie można byłoby, wbrew stanowisku skarżącej, zrównywać z niezachowaniem terminu do usunięcia braku formalnego apelacji.

O oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie świadczy również trzeci z przywołanych uprzednio argumentów skarżącej, odnoszący się do rzekomych uchybień w dokonanej przez Sąd Apelacyjny analizie materiału sprawy. Uzasadnienie tego argumentu świadczy o tym, że skarżąca w istocie kwestionuje ocenę dowodów, przedstawiając własną koncepcję w kwestii tego, jakie ustalenia i wnioski powinny być z nich wywodzone. Stosownie jednak do art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Zakaz formułowania takich zarzutów powoduje, że nie mogą być one traktowane jako świadczące o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, zarówno gdy zarzuty te wprost, jak i jedynie pośrednio zmierzają do podważenia ustaleń faktycznych lub oceny dowodów, pozornie wypełniając przesłanki zastosowania art. 398<sup>3</sup> § 1 pkt 1 lub 2 k.p.c. Znaczenie ma bowiem rzeczywista treść podstawy skargi kasacyjnej. Dążenie skarżącej do przedstawienia własnej koncepcji oceny dowodów widoczne było również w tych fragmentach uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, które dotyczyły sposobu wykładni przez Sąd Apelacyjny spornego między stronami postanowienia umowy.

Kierując się powyższymi motywami, Sąd Najwyższy uznał, że z przedstawionej argumentacji nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach rozstrzygnięto na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 7 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 265).

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398<sup>9</sup> k.p.c. orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

jw